

„Al doilea volum al trilogiei *Metro* este urmarea superbă și mult așteptată a bestsellerului cult *Metro 2033* care continuă povestea luptei pentru supraviețuire dusă în tunelurile metroului din Moscova după cel de-Al Treilea Război Mondial.“

www.fantasticfiction.com

„Universul *Metro* rămâne unul dintre cele mai bune scenarii apocaliptice.“

Nerd Like You

„Fie că faci pentru prima dată cunoștință cu această serie, fie că ești un fan al primului volum sau vrei să explorezi lumea *Metroului* în profunzime, *Metro 2034* este cartea ideală pentru tine! Îmbinând acțiunea, personajele dure și agere, tensiunea sufocantă și satira întunecată, seria *Metro* a devenit un bestseller mondial.“

Thecultofme.com

„Cititorii pasionați de literatura science-fiction rusească, precum *Picnic la marginea drumului* de Strugațki, vor aprecia *Metro 2034*.“

HorrorNovelReviews.com

„Viitorul post-apocaliptic propus de Gluhovski este extraordinar de realist, populat cu personaje credibile, cu un dialog excelent și cu o intrigă captivantă.“

TheBritishFantasySociety.org

„O călătorie violentă, dar la capătul tunelului se întrezărește o luminiță.“

www.gollancz.uk

„Mult așteptata continuare a romanului-cult cu un succes internațional vândut în milioane de exemplare.“

Hachette.au

DMITRI ALEKSEEVICI
GLUHOVSKI

METRO 2034

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

Cuprins

Capitolul 1.	<i>Apărarea Sevastopolskaiei</i>	7
Capitolul 2.	<i>Reîntoarcerea</i>	28
Capitolul 3.	<i>Viața de Apoi</i>	49
Capitolul 4.	<i>Încâlceli</i>	68
Capitolul 5.	<i>Memorie</i>	87
Capitolul 6.	<i>De cealaltă parte</i>	109
Capitolul 7.	<i>Călătoria</i>	128
Capitolul 8.	<i>Măști</i>	148
Capitolul 9.	<i>Aer</i>	167
Capitolul 10.	<i>Post-mortem</i>	186
Capitolul 11.	<i>Daruri</i>	205
Capitolul 12.	<i>Semne</i>	224
Capitolul 13.	<i>Doar o poveste</i>	243
Capitolul 14.	<i>Ce face omul să fie om?</i>	263
Capitolul 15.	<i>Doi câte doi</i>	285
Capitolul 16.	<i>În cușcă</i>	307
Capitolul 17.	<i>Cine vorbește?</i>	329
Capitolul 18.	<i>Salvarea</i>	351
	<i>Epilog</i>	377

Capitolul 1

Apărarea Sevastopolskaiei

Nu reveniră marți, nici miercuri, nici măcar joi, când fusese stabilită data finală. Punctul de pază armată numărul unu era în alertă permanentă și, dacă oamenii de strajă ar fi auzit până și cel mai stins strigăt de ajutor sau ar fi zărit cel mai vag licăr de lumină pe pereții întunecați și umezi ai tunelului, o echipă de salvare ar fi fost trimisă imediat înspre Nahimovski Prospekt.

Cu fiecare oră ce trecea, tensiunea devenea tot mai apăsătoare. Trupele de luptă cele mai bine pregătite, excelent echipate și antrenate special pentru acest gen de misiune nu închiseseră un ochi toată noaptea. De aproape două zile, într-un sertar la postul de gardă se aduna praful pe pachetul de cărți folosit ca să mai treacă timpul între două alarme. Tachinările și glumele obișnuite făcuseră loc mai întâi unor discuții purtate cu voci joase și neliniștite, apoi unei tăceri apăsătoare, în timpul căreia fiecare spera să fie cel dintâi care aude ecoul pașilor caravanei ce se reîntorcea. Mult prea multe depindeau de asta.

Toți locuitorii Sevastopolskaiei erau în stare să folosească o armă, de la băiețelul de cinci ani până la cel mai bătrân dintre ei. Își transformaseră stația într-un bastion impenetrabil, plin de cuiburi de mitraliere, colaci de sârmă ghimpată și chiar dispozitive antitanc confecționate

din șine sudate laolaltă. Dar această stație-fortăreață care părea invulnerabilă putea să cadă în orice clipă.

Călcâiul lui Ahile era, în cazul ei, insuficiența muniției.

Confrunțați cu ceea ce locuitorii Sevastopolskaiei erau siliți să îndure zi de zi, cetățenii oricărei alte stații nici nu s-ar fi gândit să o apere, ci ar fi dat bir cu fugiții ca șobolanii dintr-un tunel inundat. Punând în balanță costurile, probabil nici puternica Hansă – alianța de stații de pe Linia Circulară – nu ar fi acceptat să mobilizeze forțele necesare ca să apere Sevastopolskaia. În ciuda importanței strategice incontestabile, prețul era mult prea mare.

Însă curentul electric era foarte scump, suficient de scump pentru ca sevastopoliții, constructorii uneia dintre cele mai mari centrale hidroelectrice din metrou, să comande muniție cu lada, s-o plătească din veniturile câștigate alimentând Hansa cu electricitate și tot să iasă pe profit. Pentru mulți dintre ei însă prețul nu se măsura numai în gloanțe, ci și în viețile lor mutilate și scurtate.

Apele subterane erau bucuria și blestemul Sevastopolskaiei, înconjurând-o din toate părțile cum înconjurau apele Styxului bărcuța fragilă a lui Charon. Învârteau aripile zecilor de mori de apă construite de inginerii autodidacți în tuneluri, în caverne și pe cursuri subterane – oriunde puteau ajunge echipele trimise în explorare – generând lumină și căldură pentru stație și pentru o treime din Cerc.

Aceleași ape însă erodau neîncetat structurile de rezistență, măcinau îmbinările din ciment și murmurau somnoroase îndărătul pereților sălii centrale, încercând să adoarmă vigilența locuitorilor printr-un fals sentiment de siguranță. Și totodată făceau imposibilă

aruncarea în aer a tunelurilor laterale nefolosite, prin care hoarde de creaturi de coșmar înaintau spre Sevastopolskaia ca un miriapod nesfârșit târându-se alene într-o mașină de tocat.

Locuitorii stației, echipajul acestei nave fantomă ce călătorea prin regiunile cele mai joase ale lumii subterane, erau condamnați întru eternitate să găsească și să peticească noile găuri din coca vasului lor. Începuse să sufere de infiltrații cu mult timp în urmă, dar nu exista port sigur unde să se poată odihni în pace după truda sa.

Și în același timp trebuia să respingă una după alta tentativele monștrilor din stațiile Certanovskaia și Nahimovski, care încercau să urce la bord furișându-se prin canale de ventilație, prelingându-se prin conducte de evacuare străbătute de curenți rapizi de apă tulbure, lăsnind afară din tunelurile sudice.

Lumea întreagă părea să se fi unit împotriva sevastopoliților, îndârjindu-se să le șteargă locuința de pe harta metroului. Și totuși ei se agățau cu încăpățănare de stația lor, ca și cum doar ea mai rămăsese în întregul univers.

Dar oricât de talentați erau inginerii Sevastopolskaiei, oricât de experimentați și lipsiți de milă erau soldații antrenați aici, nu-și puteau apăra căminul fără muniție, fără becuri pentru proiectoare, fără antibiotice și bandaje. Da, stația producea curent electric și Hansa era dispusă să plătească bine pentru el, dar Linia Circulară mai avea și alți furnizori și dispunea de resurse proprii, în timp ce sevastopoliții nu puteau rezista mai mult de o lună fără un flux de provizii din exterior. Și perspectiva cea mai înspăimântătoare era să rămână fără muniție. Caravane bine păzite plecau săptămânal din Sevastopolskaia ca să cumpere tot ce era necesar, în baza creditului negociat cu negustorii Hansei, și apoi, fără să întârzie nici măcar o

oră, porneau din nou spre casă. Și câtă vreme pământul continua să se învârtască, râurile subterane să curgă și boltile ridicate de constructorii metroului să reziste, era de așteptat ca ordinea lucrurilor să rămână netulburată. Dar ultima caravană întârzia, întârzia dincolo de orice limită acceptabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înțeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit și neprevăzut, un lucru de care nici soldații hârșiți și înarmați până-n dinți și nici relația construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reușiseră să-i protejeze.

Și toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicațiile ar fi funcționat. Însă ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Conexiunea se întrerupsese luni și echipa trimisă să caute defecțiunea nu avusese niciun succes.

O lampă cu un abajur mare de culoare verde atârna deasupra mesei rotunde, luminând bucăți îngălbenite de hârtie pline cu grafice și diagrame desenate în creion. Micul bec era slab, de numai patruzeci de wați, nu pentru că trebuia făcută economie de curent, ci pentru că ocupantul biroului nu se dădea în vânt după lumina puternică. Din scrumiera plină până la refuz cu chiștoacele oribilelor țigări locale, răsucite manual, se ridica un fum acru și albăstrui care se aduna în nori vâscoși, târându-se leneș pe sub tavan.

Comandantul stației își masă fruntea, apoi își smuci mâna și, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, se uită la ceas cu unicul său ochi. Își trosni încheieturile și se ridică în picioare cu o mișcare energetică.

— Trebuie să luăm o decizie. Nu mai putem aștepta.

Bătrânul vânjos care stătea în fața lui îmbrăcat într-o jachetă militară de camuflaj și cu o beretă roasă, de

culoarea cerului senin¹, dădu să spună ceva, dar îl apucă tusea. Alungă fumul fluturând brutal din mână, se încruntă enervat și zise:

— Atunci, Vladimir Ivanovici, dă-mi voie să-ți mai spun o dată: nu ne putem lipsi de nimeni de pe latura sudică. Și-așa posturile de gardă de-abia fac față presiunii. Numai în ultima săptămână au avut trei răniți – dintre care unul în stare critică – și asta în ciuda întăririlor. N-o să-ți permit să slăbești latura sudică. Și dincolo de asta au nevoie de două echipe a câte trei cercetași care să patruleze prin conducte și prin tunelurile de legătură. Cât despre nord, cu excepția noilor recruți nu avem oameni de prisos. Îmi pare rău. Va trebui să-i găsești altundeva.

— Tu ești ofițerul responsabil cu apărarea perimetrului, se rățoi comandantul stației. Găsește-i tu, și eu o să-mi văd de treburile mele. Dar echipa trebuie să pornească într-o oră. Trebuie să privim dincolo de problemele imediate. Dacă s-a întâmplat ceva grav?

— Te pierzi prea repede cu firea, Vladimir Ivanovici. În arsenal avem două lăzi nedeschise cu muniție de calibrul 5.45 mm. Asta sigur ne ajunge o săptămână și jumătate. Și cu ce mai am și eu sub pernă, la mine acasă, sigur pot să mai adun de-o ladă. Bătrânul râse dezvelindu-și dinții galbeni și sănătoși. Problema nu-i muniția, ci oamenii.

— Îți spun eu care-i problema. Avem două săptămâni ca să ne punem la punct proviziile înainte să fim siliți să închidem ușile ermetice din tunelurile sudice, pentru că fără muniție nu le vom putea păstra. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem inspecta și repara cam două treimi din mori. După o săptămână astea o să înceapă să se defecteze. Nimeni n-o să fie fericit când nu vom mai

¹ Parte din uniforma Marinei ruse.

putea alimenta Hansa cu curent electric. Dacă suntem norocoși, o să se adreseze pur și simplu altor furnizori. Dacă nu... Dar nu curentul e cea mai gravă problemă! Se fac cincisprezece zile de când tunelurile sunt pustii: n-a mai apărut nimeni, nici măcar un singur om. Dacă s-a surpat undeva? Dacă am rămas izolați?

— O, haide! Cablurile de curent sunt funcționale. Cifrele alea mitite se tot derulează pe cadrane, curentul curge, Hansa îl consumă. Dacă ar fi avut loc o surpare, ți-ai fi dat seama pe loc. Chiar presupunând că ar fi vorba despre un sabotaj, ne-ar fi tăiat cablurile, nu telefonul. Cât despre tuneluri, cine să le străbată acum? Nici chiar în vremurile bune oamenii nu veneau până aici doar ca să ne dea bună ziua. Nahimovski Prospekt e o problemă, fără să mai punem pe cântar și restul. Nimeni nu poate veni încoace de unul singur, iar comercianții din alte stații nu-și mai bagă nasul pe-aici. Și e evident că bandiții știu de noi. Am procedat corect lăsând de fiecare dată câte unul în viață. Ascultă la mine, n-ai de ce să te panichezi.

— Ți-e ușor să vorbești, mârâi Vladimir Ivanovici, ridicându-și peticul de pe orbita goală și ștergând sudoarea care-i îmbrobonise fruntea.

— Pot să-ți dau o echipă de trei oameni. Sincer îți zic, deocamdată n-am mai mulți, spuse bătrânul pe un ton mai liniștit. Și nu mai fuma atâta! Știi că nu pot să respir mizeria asta, ca să nu mai zic că te și otrăvești! De ce nu ceri să ne aducă niște ceai?

— Ei, de asta putem face rost oricând, zise comandantul frecându-și mâinile. Sunt Istomin, mârâi el în receptor. Ceai pentru mine și pentru colonel!

— Și cheamă-l pe ofițerul de serviciu, zise comandantul perimetrului scoțându-și bereta. O să-i dau ordin să găsească trei oameni.

Ceaiul lui Istomin era mereu același, un soi special, rafinat, produs la VDNH. Nu toată lumea își putea permite o asemenea marfă. Adusă tocmai din cealaltă parte a metroului și vămuită de trei ori la posturile de control de pe teritoriul Hansei, băutura preferată a comandantului era atât de scumpă, încât, să nu fi fost vechile sale contacte din stația Dobrîninskaia, ar fi renunțat la slăbiciunea sa. Dar cândva luptase alături de cineva de acolo și de atunci, în fiecare lună negreșit, comandantul caravanei care revenea de la Hansa aducea un pachetel în culori vesele pe care Istomin îl ridica personal.

Cu un an în urmă însă, aprovizionarea cu ceai devenise nesigură. La Sevastopolskaia ajunseseră zvonuri neliniștitoare despre un pericol nou și teribil ce amenința VDNH și poate chiar întreaga Linie Portocalie: o nouă specie de mutați, nemaivăzută până atunci, coborâse de la suprafață. Se zvonea că puteau citi mințile oamenilor, erau aproape invizibili și, mai rău de-atât, imposibil de ucis. Unii spuneau că stația căzuse și că Hansa, temându-se de o invazie, aruncase în aer tunelul de sub stația Prospekt Mira. Ceaiul se scumpise brusc, apoi dispăruse complet și Istomin se alarmase de-a binelea. Dar câteva săptămâni mai târziu panica se domolise, iar caravanele ce reveneau la Sevastopolskaia cu muniție și becuri începuseră să aducă din nou marfa cea parfumată, și ce putea fi mai important decât asta?

Turnându-i ceai comandantului perimetrului într-o ceșcuță de porțelan cu marginea aurie ciobită, Istomin strânse din pleoape pentru o clipă, respirând aburii aromați. Apoi își turnă și el ceai, se așeză greoi pe scaun și își puse o tabletă de zaharină, amestecând băutura în clinchetele linguriței de argint.

Niciunul dintre ei nu vorbi și vreme de vreo treizeci de secunde acest clinchet melancolic fu singurul sunet

ce se auzi în biroul întunecos, înălțat în fum de tutun. Dar brusc clinchetul fu acoperit de un alt sunet, în exact aceeași cadență, ce se revărsa din tunel: dangățul clopotului de alarmă.

— Alarma!

Comandantul perimetrului sări de pe scaun cu o agilitate incredibilă din partea unuia de vârsta lui și se repezi afară din încăpere. Undeva departe se auzi pocnetul unei puști, acoperit imediat de duduital mitralierelor: una, două, trei. Bocanci soldățești cu bot metalic tropăiră pe peron și undeva departe răsună vocea de bas a colonelului lătrând ordine.

Istomin întinse și el mâna către automatul bine lustruit agățat lângă dulap, însă apoi scoase un icnet apucându-se de pântec, flutură neajutorat din mână, se întoarse la masă și luă o gură de ceai. Ceașca abandonată a comandantului de perimetru se răcea pe masă, în fața lui, iar alături se afla bereta albastră pe care acesta, în graba sa, o uitase. Comandantul stației zâmbi amar la vederea beretei și începu să se contrazică pe un ton scăzut cu colonelul absent, reluând aceleași vechi subiecte și aducând argumente noi, la care nu se gândise cât timp se ciondăniseră față în față.

În Sevastopolskaia asemănarea dintre numele stației învecinate, Certanovskaia, și cuvântul rusesc *ciort*, care înseamnă diavol, era un permanent subiect de glume sinistre. Generatoarele acționate de apă erau situate în adâncul tunelurilor dintre cele două stații, dar nimeni nu visase să simplifice situația ocupând Certanovskaia cea pustie, așa cum anexaseră stația Kahovskaia, care era legată de Sevastopolskaia. Echipele de inginerie subterană care se furișau în preajma ei pentru a inspecta

generatoarele cele mai îndepărtate nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o sută de metri de peron. Cu excepția celor mai înrăiți atei, aproape toți bărbații care plecau într-o asemenea expediție își făceau cruce pe furiș și unii chiar își luau rămas-bun de la familii.

Era ceva în neregulă cu stația asta și oricine se apropia până la jumătate de kilometru putea s-o simtă. Detașamentele înarmate pe care sevastopoliții, în ignoranța lor, le trimiseseră la Certanovskaia pe vremea când încă mai sperau să se extindă se întorseseră uneori zdrobite și înjumătățite, dar cel mai adesea nu se întorseseră deloc. Soldați căliți în bătălii reveniseră de acolo atât de înspăimântați, încât sughițau și salivau și tremurau incontrollabil, chiar și când stăteau atât de aproape de focul de tabără, încât hainele începeau să le fumege. Se străduiau să-și amintească prin ce trecuseră, dar nu existau două povești care să semene între ele.

Explicația general acceptată era că undeva, dincolo de Certanovskaia, ramificațiile tunelului principal coborau, șerpuiind printr-un labirint colosal de peșteri naturale despre care se spunea că ar fi înțesate de creaturi dezgustătoare. În stație locul acesta era cunoscut deocamdată drept „Porțile” – numai provizoriu, pentru că niciunul dintre locatarii încă în viață ai stației nu-l văzuse. Mai era firește bine cunoscută întâmplare din primele zile, când încă mai explorau liniile de metrou și când, s-ar părea, Porțile fuseseră descoperite de o trupă de recunoaștere numeroasă ce reușise să străbată Certanovskaia. Avea cu ei un dispozitiv de comunicare, un fel de telefon de campanie. Prin acest dispozitiv, ofițerul de transmisiuni anunțase că ajunseseră la intrarea unui culoar lat ce cobora într-o pantă aproape verticală. Înainte să mai adauge ceva vocea i se întrerupsese, dar

vreame de alte câteva minute, până când firul fusese rupt, comandanții stației Sevastopolskaia stătuseră adunați în jurul emițătorului ascultând urletele de groază și agonie ale soldaților din echipa de recunoaștere, până când țipetele încetaseră brusc, unul câte unul. Nimeni nu încercase să deschidă focul, de parcă toți oamenii aceia pe moarte își dăduseră seama că armele obișnuite nu-i puteau apăra. Ultimul care amuțise fusese comandantul grupului, un mercenar chinez fără scrupule din stația Kitai Gorod, care colecționa degetele mici ale inamicilor săi morți. Era evident că acesta se afla la mare distanță de receptorul scăpat de ofițerul de transmisiuni și era greu de deslușit ce spunea. Dar, străduindu-se să înțeleagă suspinele muribundului, comandantul stației recunoscuse o rugăciune, una simplă și naivă pe care părinții credincioși își pun copiii s-o învețe.

După acest incident abandonaseră toate încercările de a trece de Certanovskaia și plănuseră chiar să părăsească Sevastopolskaia și să se alăture Hansei. Dar blestemata de Certanovskaia părea să reprezinte limita extremă a împărăției omului în metrou. Creaturile care treceau dincoace de ea erau o adevărată pacoste pentru sevastopoliți, însă măcar puteau fi ucise, iar cu o apărare bine organizată atacurile lor puteau fi respinse destul de ușor și aproape fără vărsare de sânge omenesc... cu condiția să existe destulă muniție.

Monștrii care se apropiau pe furiș de posturile de pază erau uneori așa de mari, că nu puteau fi opriți decât cu gloanțe explozive și capcane electrice de mare voltaj. Cel mai adesea însă santinelele aveau de-a face cu fiare mai puțin înfricoșătoare, deși erau și ele extrem de periculoase. Acestea primiseră numele unui vampir dintr-o povestire de Gogol, un cuvânt ce suna aproape afectuos, ca numele unui animaluț de casă: *vii*.

*

— Uite încă unul! Acolo sus, pe cea de-a treia țevă! Proiectorul, smuls din buloanele lui din tavan, se legăna smucit la capătul unui singur fir, inundând spațiul din fața postului de pază cu o lumină albă și necruțătoare, luminând siluetele diforme ale mutantilor care se furișau în umbră, apoi cufundându-le din nou într-o beznă de nepătruns și orbindu-i în schimb pe soldați. Pretutindeni umbre neclare și tremurătoare tălăzuiau și fierbeau, retrăgându-se și înaintând, îngustându-se și răsucindu-se: oameni cu umbre diavolești, diavoli cu umbre umane.

Postul de pază ocupa o poziție avantajoasă, la intersecția mai multor tuneluri. Cu puțin înaintea Războiului Final, concernul Metro Stroitelstvo lansase un program de renovare care nu fusese încheiat. În acest punct nodal sevastopoliții instalaseră o adevărată fortăreață în miniatură: două posturi de mitralieră, o baricadă din saci cu nisip groasă de un metru și jumătate, dispozitive antitanc și bariere mobile pe șine, capcane electrice aproape de intrări și un sistem de semnalizare gândit cu atenție. Dar când mutantii avansau în masă, ca în această zi, părea că peste puțin timp apărarea avea să cedeze.

Un soldat care trăgea cu mitraliera își privea uluit mâinile scaldate în stacojiu, scoțând clăbuci de sânge pe nas și murmurând ceva cu voce monotonă: în aerul din jurul armei sale Peceneg blocate se ridicau valuri de căldură. Scoase un fornăit scurt și amuți, culcându-și încrezător obrazul pe umărul bărbatului de alături, un soldat masiv cu o cască închisă din titan. În clipa următoare înaintea lor răsună un strigăt care-ți îngheța sângele în vine și un vii atacă.

Soldatul cu cască se înalță peste parapet, împingându-l în lături pe bărbatul însângerat cu mitraliera care se

rostogolise peste el, ridică țeava pistolului-mitralieră și trase o rafală lungă. Fiara dezgustătoare, vânoasă și cu pielea gri mat era deja în aer, întinzându-și membrele superioare noduroase și plonjând cu ajutorul membranelor de piele bine întinse. *Vii*-ii erau incredibil de rapizi și cine șovăia nu avea nicio șansă. Numai bărbații iuți de picior și cu mâini agile făceau de pază aici.

Șuierul plumbului îi reteză brutal țipătul, dar făptura moartă își continuă căderea, purtată de inerție, iar cadavrul ei de o sută de kilograme se izbi de baricadă cu un bufnet surd, făcând ca din sacii de nisip să se ridice un nor de praf.

— Cred că asta a fost.

Cu numai două minute în urmă torentul de creaturi dezgustătoare ce se revărsau prin țevile imense suspendate în tavan păruse fără sfârșit, dar acum secătuiseră. Santinelele începură să iasă precaute dindărătul baricadei.

— Aduceți o targă! Un doctor! Duceți-l repede la stație!

Soldatul mătăhălos care ucisese cel din urmă *vii* montă o baionetă la capătul armei lui automate și porni fără grabă printre făpturile moarte sau rănite de pe câmpul de luptă, trăgându-le șuturi în fâlcile pline de colți și înfigându-le baioneta în ochi cu o mișcare iute și îndemnată. În cele din urmă, când termină, se rezemă ostentiv de sacii de nisip, ridică vizorul căștii și își duse la buze o sticlă plată.

Când sosiră întăririle trimise de stație, totul se terminase. Comandantul perimetrului apărură și el descheiat la tunică, respirând din greu și blestemându-și vechile dureri.

— Și de unde să iau eu acum trei oameni? Să-i tai din carnea mea?

— Ce spunei acolo, Denis Mihailovici? Întrebă una dintre santinele privind nedumerită chipul comandantului.

— Istomin insistă să trimitem o echipă de trei cercetași la Serpuhovskaia. Își face griji în privința caravanei. Dar de unde să-i fac eu rost de trei oameni? Mai ales acum...

— Deci tot n-au venit vești despre caravană? Întrebă fără să se întoarcă bărbatul solid care își potolea setea.

— Nicio vorbă, confirmă bătrânul. Dar n-a trecut chiar atât de mult timp. Ce e mai periculos, dacă te gândești bine? Dacă lăsăm sudul descoperit, într-o săptămână n-o să mai aibă cine să întâmpine caravana aia!

Soldatul solid clătină din cap fără o vorbă. Și nu răspunse nici când comandantul, după ce mai bodogănisese câteva minute, întrebă gărzile dacă nu voia careva să se ofere voluntar pentru o expediție către Serpuhovskaia, altfel comandantul stației – lua-l-ar toți dracii – avea să-i ceară capul bătrânului, așa chel cum era.

Găsirea voluntarilor nu fu o problemă. Majoritatea paznicilor erau deja sătui să stea țințuiți la post și numai cu greu și-ar fi putut imagina o misiune mai dificilă decât apărarea tunelurilor sudice.

Dintre cei șase oameni care se oferiră să plece în expediție, colonelul îi alese pe aceia de care, după părerea sa, Sevastopolskaia avea cel mai puțin nevoie. Și se dovedii o decizie înțeleaptă, căci niciunul dintre cei trei bărbați trimiși spre Serpuhovskaia nu reveni în stație.

De trei zile, de când cercetașii porniseră în căutarea caravanei, colonelul își imagina că aude șoapte pe la spate și că surprinde priviri furișe îndreptate către el. Până și cele mai însuflețite conversații se întrerupeau